

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΓΜΠΟΥΡΓ

Η ΣΙΒΑ

Ι δύο νεαρές κυρίες έφυγαν από το σαλόνι της κυρίας ντε Φοντάν. Ήταν να πάνε σε κάποιο τσάι, όπου ήταν προσκαλεσμένες.

— Μά γιατί βιάζεσαι έτσι, αγαπητή μου; της είπες η σύντροφός της. Έχουμε ακόμα άρκετον καιρό στη διάθεσή μας.

— Α! είναι πολύ άνευρησμένη, απάντησε η πρώτη. Αυτοί οι άνθρωποι με έρεθίζουν τρομερά!..

— Πουόι;

— Οί Φοντάν! Καταντούν πελά παθολογικοί, καταντούν γελοίοι με την υπερβολική αγάπη τους στο σκυλάκι τους!..

Μία μέρα, τέλος, λίγων καιρό προτού πεθάνει ο πατέρας της Λουκίας, ή γοη! θεία της πέθανε χωρίς ν' αφήσει διαθήκη ή χροήματα. Τι είχαν γίνει τα λεφτά της; Πού ήταν τό κομποδέμα της, για την ύπαρξη του όποιου όλοι ήταν δέδαιοι; Έγραψαν όλο το δωμάτιο που κατείχε ή μακαρίτισσα, μα δεν μπόρεσαν να βρουν πουθενά τό χρημείο θησαυρό.

Υστερα από την απογοήτεσι αυτή, ό πατέρας της Λουκίας έθεβαιωσε την κόρη του ότι θα της έδωγε αυτός ένα έτησιο έπιδομα, για ό σχηματισμό σιγά-σιγά ή προκία της. Άλλά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήσει την ύσχεσι του αυτή γιατί ένα πρωί, λίγων καιρό κατόπιν, βορέθηκε στο κρεβάτι του πεθαμένος από αποπληξία.

Φαντασθήτε τώρα τη θεία των δύο γυναικών της Λουκίας και της μητέρας της, που άπομέναν χωρίς προστατή και χωρίς κανέναν πόρο ζωής. Ήσαν δύο γυναίκες σινηθισμένες στην πολυτέλεια και στην καλοπέρασι και δεν είχαν πεία ούτε ξερο ψωμί!

Όπως γίνεται στις περιπτώσεις αυτές, ή δύο γυναίκες μούλησαν όσα έπιπλα ήσαν για πούλημα, έπληρωσαν μερικά χροή και μετακόμισαν σε άλλο μικρότερο σπίτι, με φτηνότερο έννοιχο.

Φαντασθήτε τώρα τη θεία των δύο γυναικών της Λουκίας και της μητέρας της, που άπομέναν χωρίς προστατή και χωρίς κανέναν πόρο ζωής. Ήσαν δύο γυναίκες σινηθισμένες στην πολυτέλεια και στην καλοπέρασι και δεν είχαν πεία ούτε ξερο ψωμί!

Όπως γίνεται στις περιπτώσεις αυτές, ή δύο γυναίκες μούλησαν όσα έπιπλα ήσαν για πούλημα, έπληρωσαν μερικά χροή και μετακόμισαν σε άλλο μικρότερο σπίτι, με φτηνότερο έννοιχο.

Φαντασθήτε τώρα τη θεία των δύο γυναικών της Λουκίας και της μητέρας της, που άπομέναν χωρίς προστατή και χωρίς κανέναν πόρο ζωής. Ήσαν δύο γυναίκες σινηθισμένες στην πολυτέλεια και στην καλοπέρασι και δεν είχαν πεία ούτε ξερο ψωμί!

Όπως γίνεται στις περιπτώσεις αυτές, ή δύο γυναίκες μούλησαν όσα έπιπλα ήσαν για πούλημα, έπληρωσαν μερικά χροή και μετακόμισαν σε άλλο μικρότερο σπίτι, με φτηνότερο έννοιχο.

Φαντασθήτε τώρα τη θεία των δύο γυναικών της Λουκίας και της μητέρας της, που άπομέναν χωρίς προστατή και χωρίς κανέναν πόρο ζωής. Ήσαν δύο γυναίκες σινηθισμένες στην πολυτέλεια και στην καλοπέρασι και δεν είχαν πεία ούτε ξερο ψωμί!

Όπως γίνεται στις περιπτώσεις αυτές, ή δύο γυναίκες μούλησαν όσα έπιπλα ήσαν για πούλημα, έπληρωσαν μερικά χροή και μετακόμισαν σε άλλο μικρότερο σπίτι, με φτηνότερο έννοιχο.

Φαντασθήτε τώρα τη θεία των δύο γυναικών της Λουκίας και της μητέρας της, που άπομέναν χωρίς προστατή και χωρίς κανέναν πόρο ζωής. Ήσαν δύο γυναίκες σινηθισμένες στην πολυτέλεια και στην καλοπέρασι και δεν είχαν πεία ούτε ξερο ψωμί!

Όπως γίνεται στις περιπτώσεις αυτές, ή δύο γυναίκες μούλησαν όσα έπιπλα ήσαν για πούλημα, έπληρωσαν μερικά χροή και μετακόμισαν σε άλλο μικρότερο σπίτι, με φτηνότερο έννοιχο.

Φαντασθήτε τώρα τη θεία των δύο γυναικών της Λουκίας και της μητέρας της, που άπομέναν χωρίς προστατή και χωρίς κανέναν πόρο ζωής. Ήσαν δύο γυναίκες σινηθισμένες στην πολυτέλεια και στην καλοπέρασι και δεν είχαν πεία ούτε ξερο ψωμί!

Όπως γίνεται στις περιπτώσεις αυτές, ή δύο γυναίκες μούλησαν όσα έπιπλα ήσαν για πούλημα, έπληρωσαν μερικά χροή και μετακόμισαν σε άλλο μικρότερο σπίτι, με φτηνότερο έννοιχο.

Φαντασθήτε τώρα τη θεία των δύο γυναικών της Λουκίας και της μητέρας της, που άπομέναν χωρίς προστατή και χωρίς κανέναν πόρο ζωής. Ήσαν δύο γυναίκες σινηθισμένες στην πολυτέλεια και στην καλοπέρασι και δεν είχαν πεία ούτε ξερο ψωμί!

Όπως γίνεται στις περιπτώσεις αυτές, ή δύο γυναίκες μούλησαν όσα έπιπλα ήσαν για πούλημα, έπληρωσαν μερικά χροή και μετακόμισαν σε άλλο μικρότερο σπίτι, με φτηνότερο έννοιχο.

Μαζύ με τα λίγα φτωχικά τους έπιπλα, πήραν μαζύ τους και τό σκυλάκι τους, τη Σίβα, την όποία ή Λουκία είχε περιμαζέψει μία μέρα μέσα από τό δρόμο, χαμένο και μισοπεθαμένο από την πείνα. Ήταν ένα μικρό σκυλάκι, καθαρό, φρόνιμο, ώραιο, χαριτωμένο. Σκέφτηκαν να τό πουλήσουν κ' αυτό, αλλά δεν βάσταξε ή καρδιά τους. Ή Λουκία τό αγαπούσε τόσο, ώστε με κανέναν τρόπο δεν θά μπορούσε να τό αποχωρισθί.

— Θα τό στερηθώ όλα, είπες στη μητέρα της, θά εργασθώ, αλλά δεν θ' αποχωρισθώ ποτέ από τη Σίβα μου, που ή φωνή της είνε άδωα και κρυστάλλινη, σαν γέλιο παιδιού...

Έπιγραν λοιπόν μαζύ τους τη Σίβα, με την έλπίδα ότι θα ερχόντουσαν καλύτερες μέρες.

Τη σκέψη των δύο γυναικών άπασχολούσε τώρα τό μεγάλο πρόβλημα της βιοπάλης. Έδοκίμασαν στην αρχή τη ραφτική και τό κέντημα, μα χωρίς να επιτύχουν. Έπρεπε να βρουν άλλη εργασία. Πουά; Με πολύ θάρρος ή Λουκία ζήτησε να βρη μαθήματα, μα δεν κατάφερε τίποτα. Της προσέφεραν, τέλος, μα θέσι παιδαγωγού, αλλά δεν δέλησε να χωρισθί από τη μητέρα της. Είνε αδύνατον να φαντασθί κανείς πόσα δάκρυα έχυσαν ή δύο γυναίκες στην άελεπσία τους.

Όστόσο, ύστερα από κάμποσον καιρό, ένας νέος γιατρός, που κατά τύχη έγνώρισαν, κατέληξε να γίνει σιενός των φίλων. Ήταν γιατρός της σιουκίας των, πολύ φτωχός, ώστε να μην μπορή να ζή άνετός, αφού μόλις κατώφθανε να βγάξη τό έξοδά του από τη μικρή πλεατεία του. "Ω!..." "Αν ή Λουκία είχε την τύχη να γίνει γυναίκα μου!..." Άλλά δεν ύπήρχε δυστυχώς ή έλπίδα να συνδεθί στενωτέρα μαζύ του. Ή φτώχεια τους έχώριζε και τους απέλειζε και τους δύο. "Ως τόσο, ένας έρωτας κρυφός και θινατός άρχισε να γεννιέται μεταξύ των δύο νέων..."

Μία μέρα, τέλος, ή Λουκία πήρε τη μεγάλη άποφασι και είπες στη μητέρα της:

— Χρήματα δεν έχομε καθόλου, τό ψωμί μας λείπει. Θα πάω παιδαγωγός. Δεν είνε πεία να τό σκέφτομαι και να διατάξω. Θα γράψω άπόψε κιόλας. "Ω, θά φύγω, μητέρα μου, από κοντά σου, αλλά τί να γίνει; Θα σου γράφω κάθε μέρα.

Άφθονα δάκρυα είχαν πλημμυρίσει τά μάτια της νέας.

Η δύο γυναίκες στεκόντουσαν άμυλητες, βαθιά θλιμμένες... Έκείνη τη σιτηγή ή σκυλίτσα τους ή Σίβα ήταν άφοσιωμένη σ' ένα παινίδι που από πολλές μέρες τό είχε άρχεισι και τό επανελάμβανε κάθε κροό. Είχε βαλθεί να κατιστρέψει την παλιά πολυθρόνα της μακαρίτισσας θείας της Λουκίας, μα πολυθρόνα τόσο παλιά, που δεν κατώφθωναν να την πουλήσουν με τα άλλα έπιπλα. Τό ύψισμά της, παιλό και ξεθωρα, κρομόταν ξεσοχιμένο, μόλις συγκρατώντας τό γέμισμα της ζέδας. Ή Σίβα τό δάγκωνε μ' ένα ανεξήγητο πείσμα, ξεσοχιόντας τό πιο πολύ, ξεφτιλόντας το, άφανίζοντάς το...

Ήταν αδύνατο να την άπομακρύνουν από τό παινίδι της αυτό, που την ευχαριστούσα, φαίνεται, ξεσορετικά.

— Άφσπέ την, μητέρα, αφού την ευχαριστεί, λέγει ή Λουκία.

Και την άφσαν να παίζει ελεύθερα.

Έτσι λοιπόν, κ' έκείνη την ήμέρα άφσαν άνενοχλητη τη σκυλίτσα στο παινίδι της και πήγαν στην κρεβάτοκόμαρα να τακτοποιήσουν τα πράγματα που θά έπαίριε μαζύ της ή Λουκία, φεύγοντας για τη θεία της παιδαγωγού.

Έξωφρα άκούστηκαν ζωορά, σχεδόν θριαμβεινικά τά γαυγισματα της Σίβας: Γάβ!... Γάβ!... Γάβ!...

Ή Λουκία έτρεξε με τη μητέρα της να ιδούν τί συμβαίνει. "Όταν μπήκαν στο δωμάτιο, είδαν την πολυθρόνα έντελώς κατιστραμνη και τη Σίβα να τρέχη κάτω από τά έπιπλα, σφόνταντας μαζύ της ένα δέμα από κουρέλια που τό τίναζε και τό δάγκωνε σαν να ήθελε να τό κωρελίσει κ' αυτό. Μόλις όμως είδε τη Λουκία, σταμάτησε, σήκωσε ύπερηφανα τό κεφάλι της κρατώντας τό δέμα στα δόντια της κ' έτρεξε να τό καταθέσει στα πόδια της κυρίας της.

Ή δύο γυναίκες άλληλοκυττάχτηκαν σοσισμένες. Μία παράξενη έλπίδα έκανε τις καρδιές τους να χτυπούν.

— Ή πολυθρόνα της θείας!... ψιθύρισε ή Λουκία και με τρεμάμενα χέρια πήρε τό δέμα από κάτω.

Έλυσαν όλα έκείνα τά κουρέλια και φαντασθήτε την κατάπληξι τους και την άπεριγράπτη χαρά τους, όταν αντίκρυσαν μέσα έκεί τα χαμένα χροήματα της παράξενης γοηιάς θείας!

Διακόσιες χιλιάδες φράγκα, αγαπητή μου, σε κολλαριστά τραπεζογραμμάτια!...

Πέες μου λοιπόν τώρα, είνε ή δεν είνε δικαιολογημένη ή στοργή τους στο έξυπνο σκυλάκι τους, στην τετραπέρατη Σίβα;...

— .....

(Άκολουθεί)